

פשיטא דלא עדיף מי"ט דסתמא תניא פא"ל
 [בינה ד' כ"ב ע"צ]. אין הסומא יולא במקלו.
 ונחו כל זמן הוא ומה החס דבי"ט ובסומא.
 ובמקלו דלא עבד ללא לתרוני סוגיא אסור
 אליבא דכ"ע. הכא בשבת ובשאר כל אדם ובשל
 צרול דכלי זיין הוה לא כל שכן. והכי פליג ר"א
 ומשמע דשרי אפי' לכתחלה. ונהי דס"ל תכשיטין
 הן לו. לא שרי ללאת בתכשיט בידו. ואי בחולה
 שראוי לו להשפן עליו. ודאי יכול ללאת זו. ומותר
 הוא ולא חייב העאת כדקיי"ל סי' ש"א בא"ח:
 ואפי' צבריא ליכא למימר דחייב העאת לדעתו.
 כיון שהחולה יולא זו לכתחלה. א"כ
 תכשיט הוא לגבי אדם. ואף אם הוא של צרול. לא
 מפני זה בטל מתורת תכשיט. דלא גרע מקסודא
 ומגפיים. וא"כ מאי עעמייכו דרבנן דפליגי הכא
 דווקא. אלא על כרחך לומר שהוא מין כלי שאינו
 עשוי לתשמיש אחר כי אם למלחמות כמו שהוא
 המגן. ותתפרש מלת קולפא לפ"ז מלשון קליפות
 על שם שהמגן עשוי קלפי קלפי. וזה דבר צרור
 לענ"ד לענין דינא. וכפתור ופרח ציטוב פירושו
 של הר"מ ז"ל:

ה בין משל בהמה (ב). עיין לשון הרע"ב.
 ואי תני בהמה הוה אמינא בשל חצרתה
 אפי' דילדה לזקנה וזקנה בשל ילדה. קמ"ל בשלה
 ובשל חצרתה. דחצרתה דומיא דידה דווקא. אבל
 לא זקנה בשל ילדה וכו' כדאיתא בגמרא צברייתא.
 ופירושא קמפרש דמתניי נמי שמעינן מדיוקא
 כך נ"ל ודוק:

בכבול ובפאה נכרית לחצר. כתבו התו'
 וא"ת ואמאי לא תני נמי צרישא פאה
 נכרית בכדי כבול. שאין יולאין זו לר"ה. וי"ל
 דמילתא דפשיטא היא דאסור ללאת זה לר"ה.
 דודאי משלפא לה משום דמחכו עלה עכ"ל:
 וקשה (ג) דמשום דמחכו עלה לא חיישינן
 דעבדה איסורא לסתור שטרה
 ולגלות ראשה דפריעת ראש אסורה מדאורייתא

וגם מדת יחודית. והעוברת יולאה שלא צכתובה.
 והא דעדיפה מנה כתבו התו' בשם ר"י צריש
 פרקין דאפי' בשבת דרבנן לא חשו דילמא שלפא.
 וכן בגמ' דיוולאה בשבת המוחזבת פירש"י דאי
 שלפא מגלייא רישא:

ולענ"ד נראה דמשו"כ לא אלטריך למתנייה
 צרישא כיון דאפי' בחול אסורה ללאת
 זו לר"ה. כמ"ש והוכחתי בס"ד בחי' פ"ד דנזיר
 ובש"י סי'. וסיפא אלטריכא ליה דלא תימא אע"ג
 דבחול שרי. בשבת אסור דכל מה שאסרו חכמי
 צ"ה. הוא הדין לחצר ודוק:

ואולי דעת התו' דהכא צפאה נכרית בעומדת
 למטה ממקום גידול שער תחת קשוריה
 עסקינן. דכה"ג בחול שרי כדכתיבנא החס. ואפי"ה
 בשבת אסור משום דילמא שלפא. דצכה"ג אי נמי
 משלפא לא מגלייא רישא ודוק:

וצ"ע (ד) אם החירו כבול ופאה לחצר אף
 לבתולה ופנויה דלא שייך שלא תחגנה
 על בעלה. או דילמא בתולה פשיטא טפי וכל שכן
 הוא דלריך שלא תחגנה. כדי שיקפלו עליה בני
 אדם כדאמרינן אין הצוגר רשאה לנוול עצמה.
 (ותלי' בפלוגת' דרש"י ותו' דאיצטרא לפמ"ש התו'
 רשות הוא ולא חובה עיין תענית (ד"ג ריש
 ע"ב) ומ"ש שם צ"ס"ד). ואכתי קטנה תיצעו
 לן. ומסתברא דלא פלוג רבנן:

ואם נפל לא תחזיר. מ"ש התו"ע ודצריהס
 נשמטו מהאחרונים לא היא. עצמג"א סי'
 ש"ג:

ושן של זהב. עפ"י הרע"ב והוא מהר"מ
 ז"ל ומסוים זה הכי ותעשה מכסה מחבב
 בצורת אותו שן ותרכיבו עליו:

ה הקיטע יוצא בקב שלו (ה). כתב תו"ע
 ור"י צח"ה ציאר יפה כו'. אבל
 כוונת עשיית קב זה כדי שלא יראה חסר רגל
 אלא נכה רגל עכ"ל. ופירושו זה דומה במקל
 לפירושו של הרב פורת צתו' והוא מצוה יותר
 יפה דהקיטע יש לו סמך שקושר צכרעו ומגייע
 לארץ והשוק כפופה לאחוריה. וצראש השוק
 במקום הרגל עושה לו קב להראות כמי שיש לו
 רגל. אלא שיש חילוק בין ר"י ור"ה פורת לענין
 דינא אי מצי ללאת במקל דלר"י שרי. דהא הקיטע
 דתן שאינו נסמך על הקב. על כרחך ל"ל שנושא

(ב) משלים הצריכו' דבבא יתירא כהוגן.
 (ג) קושיא על פי' התוס' ופירוקה ז"מ לדינא דפאה
 נכרית למעלה בראש במקום שער ובגלוי ודאי אסורה.
 (ד) דין הפנויה בכבול ופאה נכרית לחצר.
 (ה) פי' התוס' דייק טפי.